

S pesmijo čez hribe

Pri občinski konferenci Zveze mladine Ljubljana-Center je že tretje leto organizirana mladinska pohodna enota. V okviru te enote so mladinci in mladinke iz Centra prehodili že marsikatero pot, zlasti še v okolici Ljubljane, kjer se je pisala zgodovina NOB. Lansko leto, ob 30. obletnici ustanovitve X. SNOUB, je mladinska pohodna enota od te brigade prejela tudi domicil in prapor, ki jo sedaj spremlja na vseh pohodih.

Letos je MPE X. SNOUB, kot se kratko imenuje, pred kratkim opravila tridnevni pohod. Start je bil na Travnici nad Sodražico, tri dni kasneje pa je, s pesmijo, prikorakala v Ljubljano, na Trg revolucije, kjer je bil razhod.

Pohodniki, mladinke, mladinci in vojaki so premagovali dež, nočni hlad in vročino. Počastili so z venci in molkom, ob svoji poti mnoge tovariše, ki so med narodnoosvobodilno borbo dali svoja življenja za lepšo prihodnost.

Tekst in slike: M. J.

Na Svetem Gregorju se je pohodna enota srečala s pripadniki teritorialne enote — sledil je spominski posnetek

Sodražica, v dežju, kjer se je mladinska pohodna enota pričela vzpenjati na Travno goro

Ob spomenikih, ki jih je pohodna enota srečala na svoji poti, so mladinci in vojaki počastili padle z enominutnim molkom in položili vence

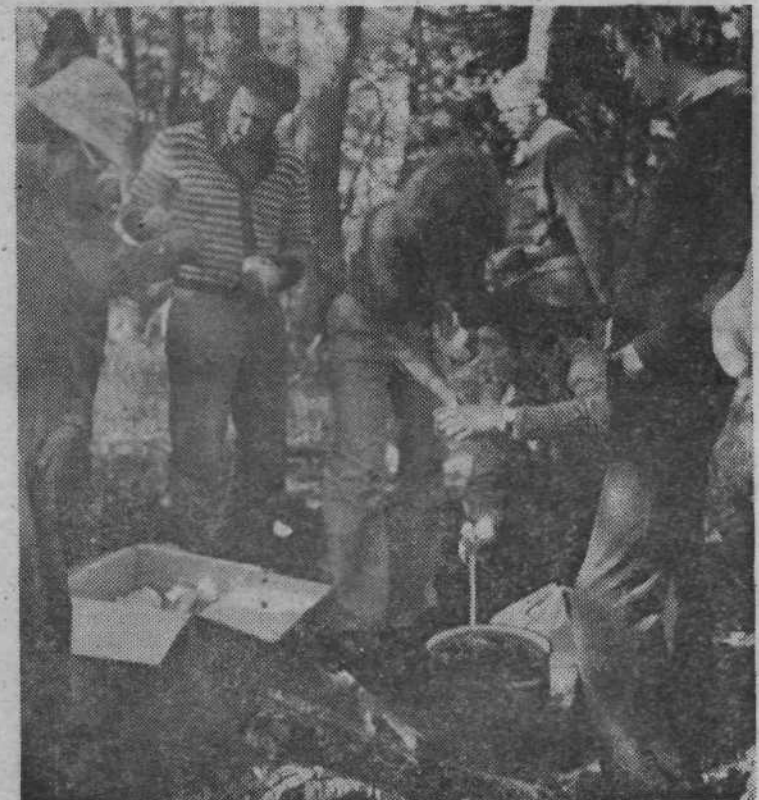
*Od Travnice gore do Ljubljane
prav dolge so poti,
kljub temu smo pogumno
jih prehodili mi.*

*Čez hribe in doline
nas vodil je korak,
smo prapor mi razvili,
kjer razsajal je sovrag.*

*Pesem mladih proletarcev
se zčila je iz prs,
smo zapeli jo ponosni,
da iz njihovih smo vrst.*

*Ko pohod je bil končan,
smo obljubili si mi,
da na drugem pohodu
zopet srečamo se vsi.*

FRANC KERSNIC,
Plinarna

Jutranji zajtrk v gozdu ob prvih sončnih žarkih

OBCANOV RAPORT

Etažijada

Dragi Dogovori! Minilo je že nekaj časa, odkar smo si zadnjikrat pisali. Celo preveč! Zakaj? Vendar pa se odtlej pri nas oziroma pri meni ni zgodilo nič pomembnega, da bi vam moral raportirati. Vse je teklo bolj ali manj po starem. Malo levo ali cene gor, malo desno ali plače zastajajo. Malo naprej ali razdelimo kak dinarček iz dobička, malo nazaj ali pritisnejo »režijski stroški«. Čemu se smežete? Ne verjamete, da ima Vene Horvat »režijske stroške«? Imam jih več kakor ljubljanska Emona ali stanovanjsko podjetje Dom, bog mu oprostí (tako rečejo pri nas, kadar začne komu voda prodirati v ušesa). Domu pa, bogami, voda ne prodira samo v ušesa, ampak tudi... v blagajno. Uh, vsi svetniki! Prav oni so največji povzročitelji moje

prevelike in nikoli načrtovane režije.

Da se vam izpovem. Bilo je to leta gospodovega točno pred petimi leti, ko smo se vselili v našo lepo stolpnico s trinajstimi nadstropji v zrak in enim nadstropjem v zemljo. Petdeset družin. Tu so, duša moja, zdravniki, obrtniki, uslužbenci, novinarji, upokojeanci in najrazličnejša otročad (berite: sladki otroci), ki gomazi, pleza in se spušča po tej naši nebotičniški hiši. V njej sta (da ne pozabim) tudi dva lifta, s katerima se je teh pet let vozakala ta otročad, vozili pa so se bogami tudi upokojeanci, pa starci, pa vsa tista doktorsko-novinarska elita. Ta dva lifta sta delala, kakor se reče, brez prekinitve, non stop. Dan in noč. Dokler... se nekega dne ne ustavita. Ljudje pri-

tiskajo na gumb. Pa se ne premakneta. Psujejo. Psovke glasovno naraščajo tako, kakor kdo stanuje. Tisti iz trinajstega nadstropja ne psuje, marveč se dere, tisti nadstropje nižje psuje, kakor da mu je striček iz Donjih Priganic, tovarišica z desetega grozi, kakor da pozna Kurta, tistega generalnega sekretarja Združenih narodov, ona iz osmega računa, koliko moči (ona pravi kalorij, mi pa moči) izgubi, jaz iz petega vedno opusjem, in to v madžarščini (to je sočen jezik, sočnejši od naših), tisti, ki stanuje v pritličju, pa sika, kakor da ima prerezan goltanec. Pa veste zakaj? Ne veste. Odkod bi tudi vedeli? Točno. Ta človek, bolje rečeno: ti ljudje (več jih je) so dobili, kakor mi, račun za popravilo. Toda v lift niso niti enkrat stopili. Ja, reče eden od njih onkrat: žena je dvakrat sušila perilo na terasi, starejši sin je enkrat v teh petih letih gledal s terase ognjemet na ljubljanskem gradu, mlajši poba pa je enkrat ali dva-

krat na skrivaj odšel k svojemu prijatelju v osmo nadstropje, tako da se izkaže, da so se šestkrat povzpeli do desetega nadstropja, nekaj več kakor dvajset metrov v eni vožnji, skupno torej okoli 90 metrov, račun pa je znašal točno 290 tisoč starih dinarjev. Če to številko delimo s tistimi devetdesetimi metri višine, je izid v številkah in besedah takle: sleherni meter po 2.400 Sdinarjev. Zares veliko.

Zato ta človek tudi sika kakor kača. Včeraj me je ustavil in mi rekel: »Vene, ti si hišnik. Zakaj ne paziš na dvigalo, frajer. Obnašaš se kakor pravi frajer... Zdaj prihajajo računi. Dvestodvajset tisočakov. Kakor da rastejo ob Ljubljanici...« Pogledam ga porogljivo, kakor da razumem, pa dodam: »Kaj hočemo, sosed. Vse se plača, tudi lift.«

On pa mahne z roko naravnost proti mojemu nosu (ta organ je pri meni zelo razvit) in reče: »Ti bom že pokazal ta lift, samo da te udarim po tem tvojem no-

su. Iz njega bom naredil sladico.«

Tedaj se umakne za dva koraka. Postane mi jasno, da to ni šala, marveč resnica. Pa mu rečem: pritoži se Domu. On pa naredi tak obraz, kakor da bi želel na njem naslikati vse tisto trpljenje, ki ga je doživel, in reče: »Domu naj se pritožim? Domu? Pa ti si popoln butec. Tam, bratec, ne sprejemajo pritožb. Tam govorijo samo o solidarnosti... Tako so tudi rekli: to je v znamenju solidarnosti.« Tako, dragi Dogovori, pomagajte temu človeku. Razumem, da jaz, ki stanujem v petem nadstropju, moram plačati vožnjo z dvigalom, ne razumem pa, da mora plačati tisti, ki stanuje v pritličju. Eh, tega ne razumem. Razumem, da mora biti tudi on solidaren z našo težavo in da mora nekaj solidarnostno pomagati. Toda 22 tisoč S din, tega ne razumem. Čeprav za solidarnost, je vendarle preveč.

Ostanite mi zdravi in čili,
Vaš Vene Horvat,
nišnik.